

ARMASTUSEST SÖPRADE VASTU

SARA
GOODMAN
CONFINO

Originaali tiitel:
Sara Goodman Confino
For the Love of Friends
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on ilukirjanduslik teos. Nimed, tegelaskujud, ettevõtted, organisatsioonid, tegevuskohad ja sündmused, mis pole selgelt avalikud, on kas autori kujutluse vili või neid kasutatakse fiktiivselt. Igasugune sarnasus tegelike elus või surnud isikute ning sündmuste või kohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ruth Vestel
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Elle Raiend
Kaane kujundanud Pepco Studio

Text copyright © 2021 by Sara Goodman Confino. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

E06413622
ISBN 978-9949-82-923-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Nickile, Jakobile ja Maxile

ESIMENE PEATÜKK

Pühapäev, kell kuus hommikul.

Elu parim aeg on magamine, eelistatavalt oma voodis ja armastatud mehe kõrval. Või Leonardo DiCaprio kõrval.

Aga magamine *ei ole* kõige parem elukogemus, kui teed seda minu moodi – ärkad uskumatu pohmakaga võõras hotellitoas võõra magava mehe kõrval. Suures osas jäi mees hotelliteki varju ja, tänu taevale, ta magas kõhuli, aga oli vähe usutatav, et ta *on* Leonardo DiCaprio.

Püha taevas! mõtlesin, kui kummardusin võimalikult kaugele, et oma voodikaaslast teda äratamata näha. *Mida mina ja (kes?) öösel tegime?*

Mõtlesin, Lily.

Megani kihluspidu. See selgitab hotelli. Enam-vähem. Olin kavatsenud piirduda kahe dringiga ja sõita ise pärast pidu neljakümne viie minutilise autosõidu kaugusele koju. Mis ilmselgelt polnud välja kukkunud nii, nagu olin kavatsenud. *Aga mis juhtus?*

Mu pilk langes öökapi lelavale mobiiltelefonile ja mulle meenus ähmaselt, et eile õhtul peol olin läinud hotelli terrassile, et vastata kõnele. Sulgesin silmad ja krimpsutasin nägu. Amy oli helistanud. Korduvalt. Kuni ma viimaks vastasin. Minu kahekümne nelja aastasel väikeõel oli õnnestunud kihluda. Mis tavaliselt poleks ilmselt

õigustus end täis juua ja magada suvalise kutiga, aga nii see täna hommikul tundus.

Sellega tegelen hiljem. Kõigepealt pean siit hotellitoast minema saama, eelistatavalt oma salapärast voodikaaslast äratamata.

Nooremana oleksin püüdnud õigustada oma tegusid eriti ebasoovitavate suhete sepistamisega nimetatud voodikaaslasega. Oleksin hiilinud vannituppa, üritanud päästa haledaid jääke välimusest, mis mul oli enne Frankesteini pruutneitsiks muutumist, pugunud tagasi teki alla ja etendanud Disney-printsessi moodi ärkamist: ringutanud ja haigutanud graatsiliselt ning plaksutanud laitmatult värvitud ripsmeid. Sellele järgneks mõlemapoolne loid kuramaaž, mida mina teeksin ainuüksi seepärast, et jätkata igapäevaelu, tundmata end temaga magamise pärast pahasti, tema aga saaks pingutusest seksi.

Agas ma olin kolmekümneaastane ja seega liiga vana, et ennast petta ja nimetada seda auasjaks. Või praegusel juhul liiga vana, et endale valetada ja nimetada üheöösuhet uue suhte alguseks. Olgu, kui tahad juuksekarva lõhki ajada, siis olen kolmekümne kahe aastane ja seega *kindlasti* liiga vana enese petmiseks, et siin on midagi, mis väärrib pingutamist. Niisiis nihutasin end sentimeeterhaaval mehest kaugemale, jälgides, et madrats ei liiguks. Kui olin voodist väljas, ohkasin kergendatult ja vaatasin oma rõivaid otsides toas ringi.

Väike must kleit, mida olin peol kandnud, oli kirjutuslaual. Seisin uue probleemi ees: eile õhtul olin vajanud ahvatleva Hervé Légeri tuppkleidi selga saamiseks toakaaslase abi. Ja pärast öö läbi kestnud pidu, kus olin end pildituks joonud, polnud vähimatki võimalust, et saaksin selle ilma vormiva pesu ja pintsettide abita uuesti selga. Mis jättis mulle valida, kas panna selga voodikaaslase triiksärk või pintsak. Tõenäoliselt ei kohtu ma selle kutiga enam iial (kui arvestada, et ma isegi ei tea, kes ta on), niisiis ei tundnud ma vähimatki süüd, kui nõõpisin tema särki kinni, et varjata rinnahoidjat ja aluspesu. Kas ma pean käima häbirada? Ilmselgelt. Agas samas oli kell kuus

pühapäeva hommikul. Ainsad, kes mind näevad, on teenistujad ja teised häbistatud. Selle elan üle.

Korjasin kähku kokku oma mobiiltelefoni, võtmed, kleidi, kingad ja käekoti ning hiilisin kikivarvul ukse juurde, kust leidsin kaks ühesugust kotti, ühel silt „Pruutneitsi“, teisel „Peiupoiss“. Mina olin Megani pruutneitsi, mis tähendas, et kindlasti ma näen oma voodikaaslast jälle. Korduvalt. Ja väga lähedalt.

Miks, oh miks ei võinud ma valida kedaqi teist?

Pidin jääma ja oma tegudele silma vaatama.

Läksin tagasi, püüdsin välja mõelda rünnakuplaani ja kummarduisin voodi kohale, üritades magava peiupoisi nägu näha. Aga too keeras teise külje ja hakkas vaikselt norskama. Läksin paanikasse, haarasin pruutneitsi kotti ja põgenesin toast.

Koridoris toetusin hingeldades vastu seinale. *Võib-olla ka tema ei mäleta*, püüdsin end asjatult veenda. *Ja halvoima stsenaariumi korral on pulmas kuus pruutneitsit ja sama palju peiupoisse. See annab varjumisvõimaluse.* Minu peas hakkas kuju võtma plaan – annan triiksärgi Megani kätte ja palun tal selle omanikule tagastada. Ja kui mul õnnestub sõbrannat veenda, et ta ei ütleks mulle, kellega ma õo veetsin, ei tunne ma end tolle mehe seltskonnas kohmetult, sest ma ei tea, kes ta on. Võib-olla suudan need pulmad kõigest hoolimata üle elada.

Paterdasin paljajalu liftini, enne kui pigistasin paistes jalad kõrgete kontsadega kingadesse, mida olin eile õhtul kandnud. Uste avanemist oodates uurisin end peeglist ja hõõrusin meeletult silmameiki, üritades veidi vähem Alice Cooperi moodi välja näha. Liftis võtsin pruutneitsi õlakotist paela, sidusin ümber piha ja andsin endast parima, et jätta mulje, et näen välja täpselt nii, nagu peab. Pea püsti, otsevaat, igavlev ilme. Fuajeest läbi minnes ei vaadanud ma isegi ringi, et veenduda, kes mind näeb või mitte. Läksin oma pohmelli jaoks liiga järsust marmortrepist alla ja ulatasin parklapoisi oma pileti. Alles siis, kui olin turvaliselt oma autos, paljad reied kleepumas nahkistmele, lubasin endale hingetõmbehetke ja toetasin lauba roolile.

„Mitte iial enam, Lily,“ ütlesin endale kokku surutud hammaste vahelt. „Sa ei joo end enam iial nii purju.“

Kui ma meie korterisse astusin, magas Becca sohval ja teler mängis vaikselt Bravo kanalil. Tal oli sohva seljatoel lebanud pleed peal, jalas joogapüksid ja seljas T-särk, aga eilne meik maha võtmata. Tema kõrval diivanilaul olid avatud veinipudel ja tühi klaas.

Becca ärkas kergelt võpatades üles, kui ma ukse enda järel kinni panin. „Mis kell on?“ küsis ta uniselt.

„Mõni minut puudub kaheksast,“ ütlesin. „Jää uuesti magama.“ Becca kissitas minu poole silmi. „Sa näed kohutav välja.“

Ohkasin. „Tänan, Becca.“

Sõbranna tõusis järsku istukile, kui märkas minu ebaharilikku rõivastust. „See pole sinu särk. Kui lõbus *sinul* täna öösel oli?“ Becca viskas jalad üle sohvaääre ja mina räntsatasin tema kõrvale.

„Ma ei mäleta.“

„See on alati hea algus. Arvasin, et tuleme koju. Ma ootasin sind.“

„Kavatsesin seda teha. Aga Amy helistas. Ta abiellub.“

Becca vilistas vaikselt. „Ja ta tahab sind pruutneitsiks?“ Noogutasin ja Becca loendas vaikselt sõrmedel. „Viies?“ Noogutasin taas.

„Nende seas minu noorem vend ja õde.“

„Vau.“

Toetasin pea vastu seina. „Vannun, Becca, et kui sa sel aastal kihlud ja tahad mind pruutneitsiks, ei andesta ma sulle iial.“

„Tulin täna öösel üksi koju, panin joogapüksid jalga, jõin ära pea-aegu pudeli veini ja jäin tõsielusarja vaadates magama. Minu arvates võid end turvaliselt tunda.“ Naeratasin sunnitult. „Niisiis, kelle särk see on?“

„Ühe peiupoisi oma.“

„Millise?“

„Tolle, kes magab praegu hotellitoas peatäit välja.“

„Oot-oot, sa nägid teda täna hommikul, aga ei tea, kes ta on?“

Noogutasin. „Ta magas näoga seina poole. Minus löi välja võitle-
või-põgene instinkt ja pidin sealt kähku minema saama.“

Becca hakkas naerma. „Midagi sellist saab juhtuda *ainult* sinuga.
Sa ju tead seda, eks?“

„Tean.“ Tõusin ja võtsin paela piha ümbert. „Lähen duši alla ja
pesen häbi maha. Kas tahad pannkooke, kui valmis olen? Kuigi mul
pole isegi kavaleri, on mul kaelas viis pulma ühel aastal ja ma vajan
võimalikult palju süsivesikuid.“

TEINE PEATÜKK

Loomulikult algab minu lugu ammu enne Megani kihluspeo sündmusi. Võiksin valida David Copperfieldi lähenemisviisi ja alustada oma sünnist, aga see võtaks liiga kaua ja sa kaotaksid huvi ammu enne seda, kui jõuan niisuguse mahlaka värgi juurde nagu magamine anonüümse peiupoisiga ja ülemaailmne kuulsus halvima pruutneitsina. Nii et ilmselt on parem alustada põhilisest.

Minu nimi on Lily Weiss ja ma olen oma ema kõige hullem õudusunenägu. Teisisõnu olen kolmekümne kahe aastane vana-piiga, kellel puudub igasugune abieluväljavaade ja seetõttu on järjest vähem usutav, et varustan teda lapselastega, keda ta tahtis juba eile.

Või, nagu mulle meeldib seda lugu esitada, olen edukas ärinaine, kes keeldub leppimast millegi vähema kui tõelise armastusega.

Mida oleks ilmselt kerge müüa, kui minu karjäär ei koosneks ühestainsast maailma kõige igavamast ametist. Ainulaadne? Kahtlemata. Hästi tasustatud? Priisata ei saa, aga tulen toime. Muinasjutuline võimalus? Päris kindlasti mitte.

Olen Teaduse ja Tehnoloogia Sihtasutuse kommunikatsioonidirektor. Nii kõlav ametinimetus. Nii lame tegelikkus. Kõik taandub pressiettekannete kirjutamisele, mille peamine eesmärk on õigustada tipp-teaduse mittetasuvust. Sihtasutus rahastab teaduseksperimente kõikjal maailmas ja mina kirjutan nende eksperimentide

tulemustest. Mis tundub lahe, kuni mõistad, et neid ei saa päriselus rakendada. Merikäsna elu uurimine ei ravi vähki.

Ilmselt oleks see unistuste töö, kui armastaksin teadust, aga nii see pole. Kolledžis õppisin põhiainena ajakirjandust, sest see jäi mu isa astrofüüsika maailmast võimalikult kaugemale. Ära saa minust valesti aru. Ma jumaldan isa. Aga niipea, kui ma üsast nähtavale ilmusin, alustas ta ristikäiku minu veenmiseks, et käiksin tema jälgedes, ja isegi nii õrnas eas polnud see minu jaoks. Kaheksandaks sünnipäevaks kinkis isa mulle teleskoobi ja päeviku, kuhu joonistada tähekaarte. Teleskoop kogus tolmu ja päevikusse kirjutasin oma esimest lugu poni Chloest.

Aga kuigi õppisin põhiainena ajakirjandust, öeldi mulle iga kord, kui pidin tehnikaalase artikli kirjutama, et minu kutsumus on teaduslik ajakirjandus. Selgus, et mul on annet selgitada keerukaid mõisteid lihtsurelikule mõistetavas keeles – ilmselt nii juhtubki, kui kasvad üles kodus, kus neutriinod ja kvargid on õhtusöögilauas tavaline jututeema. Ja selliseid ameteid, mis eeldavad kirjaoskust, on vähe. Veelgi vähem on selliseid, kus makstakse piisavalt, et vältida ööbimist lapsepõlvetoas ja hommikusööke vanematega. Ma ei tegele küll murrangulise ajakirjandusega, aga minu teadust armastavatele kolleegidele avaldab ilmselt muljet minu oskus edastada iga päev nende pingutusi ülejäänud maailmale.

See on sedasorti kirjanikutöö, mis teeb isa niisama uhkeks, kui oleks teinud teaduse valimine. Ja ema kannatab lakkamatut piina, sest teab täpselt, kui vähe väljavaateid on mul leida tööl kavaleri ja võimalikku abikaasat. On hea teada, et mul oli vähemasti ühe vanema vankumatu heakskiit.